

Οι αρετές του χώρου της καρδιάς- Η συγχώρηση

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)



...Η πρώτη αρετή σχετίζεται με το άνοιγμα της καρδιάς μας, την αύξηση της χωρητικότητάς της. Είναι ανάγκη να χωρούν μέσα μας οι άλλοι, να χωρούν τα ελαττώματά τους, να χωρούν τα όσα έχουν κάνει εις βάρος μας, ακόμη και οι δικαιολογίες τους, έστω κι αν δεν μας φαίνονται και τόσο επαρκείς ή αληθινές. Να μπορεί να χωρέσει κάθε αδυναμία τους. Να μπορεί να χωρέσει η ενοχλητικότητά τους, η αδυναμία μας να τους καταλάβουμε και η δυσκολία που φυσικά μας προκαλούν.

Κάνουμε τόση πάλη πολλές φορές να δεχθούμε τους άλλους όπως είναι! Διότι έχουμε την απαίτηση να είναι όπως εμείς θέλουμε . Αυτό όμως δεν γίνεται. Κάτι κακό μας κάνουν συνειδητά ή ασυνείδητα. Κάποια παράξενη συνήθεια έχουν. Ενδεχομένως κάποιους τρόπους διαφορετικής αγωγής από τους δικούς μας ,κάποιες εξωτερικές συνήθειες που δεν μας ταιριάζουν, κάποιες αδυναμίες, κάποιες εκφράσεις της πεπτωκυίας , της περασμένης αμαρτωλής φύσης του ανθρώπου έχουν κι αυτοί, όπως αναντίρρητα έχουμε κι εμείς. Μας καλεί λοιπόν ο Θεός να ανοίξουμε την καρδιά μας και να βάλουμε μέσα τους συνανθρώπους μας όπως είναι, να τους αγαπήσουμε σαν αδελφούς μας. Τα αδέλφια δεν αγαπιούνται γιατί είναι καλά. Αγαπιούνται γιατί είναι αδέλφια ,μέτοχοι της ίδιας φύσεως , των ίδιων χαρακτηριστικών , της ίδιας κληρονομικότητας. Κι εμείς έχουμε την ίδια κληρονομικότητα ,έχουμε τις ίδιες αμαρτίες, τα ίδια χαρακτηριστικά της σφραγίδας του πεσμένου ανθρώπου. Αλλά έχουμε επίσης τα ίδια χαρακτηριστικά που μας δίνει η κολυμβήθρα του αγίου Βαπτίσματος. Τα χαρακτηριστικά της

δυνατότητος να προσέλθουμε και να προσεγγίσουμε τη Χάρι του Θεού. Μας προτρέπει λοιπόν και η Εκκλησία, πριν αρχίσουμε τον αγώνα, πριν προσέλθουμε στα μυστήρια, πριν γευθούμε τη χαρά της Αναστάσεως, πριν κάνουμε οποιοδήποτε άλλο βήμα, να ανοίξουμε την καρδιά μας και να βάλουμε μέσα τους αδελφούς μας. Να ξεχάσουμε αυτά που μας έχουν κάνει, να αφήσουμε κάθε πικρία, να σβήσουμε κάθε αρνητικό απόηχο από την καρδιά μας.

Το πρώτο βήμα, συνεπώς, και η πρώτη αρετή είναι αυτή που όλοι ξέρουμε πόσο εύκολη είναι στον ορισμό της και πόσο δύσκολη στη πρακτική της· είναι η αρετή της συγχωρήσεως. Πρέπει να αγιάσουμε τον χώρο. Και για να γίνει αυτό, πρέπει να αγιάσουμε τον δικό μας καρδιακό χώρο, τον χώρο της ανθρώπινης υποστάσεώς μας· αυτόν, που ενώ είναι προορισμένος να λειτουργεί ως χώρος του προσώπου μας, στον οποίον να εκφράζεται και να αναπαύεται ο Θεός, συνήθως παρουσιάζεται ως χώρος του εγώ μας, ο οποίος κυριαρχείται από τα πάθη της φιλαυτίας μας. Το πρώτο βήμα για να αγιασθεί ο χώρος της ψυχής μας είναι να δεχθούμε τους άλλους μέσα μας...

Από το βιβλίο: «ΝΙΚΟΛΑΟΥ Μητροπολίτου
Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

Από το καθ' ημέραν
στο καθ' ομοίωσιν»

Εκδόσεις: Εν πλω

Πηγή: agiosmgefiras.blogspot.gr